

Η ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΥΣΤΕΡΙΚΩΝ

ὅταν ὅλοι μάθουν ὅτι στὴν καθαρεύουσα «ἡ μύτη» λέγεται «ρίς» θάποφασίσουν τὴ «μύτη» πιά νὰ μὴν τὴ μεταχειρίζονται. Βλέπετε τί πόσοικη, τί ἀμελετήτη πού εἶναι μιὰ τέτοια ἰδέα; Γιατί ὁμοῦς, θά ρωτήσῃ κανεὶς, νὰ μὴν μπορεῖ νὰ ἐπικρατήσῃ σιγὰ σιγὰ μὲ τὴν πρώτη τὴ σωστή — ση-μασίαν — ἡ καθαρεύουσα. «Ὅτι δὲν ἐπικρατεῖ τὸ εἰ-παμε, ἀφοῦ ὡς τώρα δὲ βλέπουμε ὅχι πολλούς, μὰ ὅσους λιγοστούς κι ἂν ζητήσουμε, νὰ λένε πάντοτε « νύξ » λ. χ. καὶ ποτὲ νὰ μὴ λένε «ἡ νύχτα». Τό γιναι θὰ τὸ βροῦμε ἂν ἰκόμα δὲν ξεχάσαμε τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ κ. Σκια. Γιὰ νὰ μπορούτε μὲ τὸν καιρὸ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ δὴ ἐπιχειρησέτερα, ἔπρεπε νὰ εἴτανε γλῶσσα φυσικὴ, διάλεκτος ζωντανή. Ἐπρεπε νὰ ὑπάρχουν, κι ἂς μὴν εἶσαν πολλοί, ἐκεῖνοι πού θὰ ξέστανε μόνο τὸ «νύξ» καὶ τὸ «ρίς» καὶ πού θὰ μπορούσαν, ἐννοεῖται, εἴτε γιὰ τὴ μόρφωση, εἴτε, γιὰ τὴν κοινωνικὴ τους θέση, εἴτε γι' ἄλλο λόγο νὰ γίνουινε πρότυπο γλωσσικὸ στοὺς ἄλλους, πού ἔτσι θάρχιζαν σιγὰ σιγὰ νὰ λένε «νύξ» καὶ «ρίς» καὶ νὰ ξεγνοῦν τὴ «νύχτα» καὶ τὴ «μύτη».

Ὅταν ὁμοῦς, τοῦ λόγου σου, κύριε, κλέβεις καὶ σκοτώνεις, τοῦ λόγου πολεμᾷς νὰ μὴ κάνεις ἀνθρωπο-ἠθικό, μὲ τίς συμβουλὲς καὶ τὴν κατήχησιν. Τὸ πολὺ πολὺ θὰ καπορθώσῃς νὰ σοῦ μοιάσω νὰ κλέβω